

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P. J.**, nar. X
bytem K. H., P.
zastoupen obecným zmocněncem P. K.
bytem Čs. A., P.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. X, sp. zn. X,

t a k t o :

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „MěÚ Černošice“) ze dne 26. 8. 2014, č. j. X, sp. zn. X (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil § 18 odst. 4 tohoto zákona tím, že dne 13. 10. 2013 v 14:56 hod v obci Vestec, ulici Vídeňská jako řidič motorového vozidla tov. značky A. X, reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod, konkrétně o 12 km/hod, za což mu byla

- uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že odvolání nemá za opožděné. Ve správním řízení byl zastoupen P. K. (dále jen „zástupce“ nebo též „zmocněnec“), který požádal v rámci podaného odporu o doručování na adresu ... Ani MěÚ Černošice, ani žalovaný se na tuto e-mailovou adresu nepokusili písemnosti doručovat a doručovali rovnou na adresu zástupce žalobce, kterou měl uvedenou v evidenci obyvatel jako adresu pro doručování. Nemohlo dojít k fikci doručení, neboť nebyl učiněn ani jeden pokus o doručení na e-mailovou adresu. Zástupce žalobce se o prvostupňovém rozhodnutí dozvěděl až dne 30. 3. 2015 od žalobce, kterému bylo toto rozhodnutí rovněž doručeno. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že MěÚ Černošice nedoručoval na uvedenou e-mailovou adresu, neboť je mu z úřední činnosti známo, že na tuto adresu nelze doručovat, což měl MěÚ Černošice doloženo jinými řízeními, ve kterých vystupoval stejný zmocněnec, a o čemž existuje úřední záznam. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, neboť není patrné, zda zástupce v jiných řízeních opakovaně nepotvrzoval přijetí podání, nebo zda se zprávy vracely jako nedoručitelné, nebo zda je vůbec nebylo možné odeslat. Není ani uvedeno, o jaká řízení jde. K prověření skutečnosti, zda a kdy byl sepsán úřední záznam o nemožnosti doručení na e-mailovou adresu, navrhl, aby soud od MěÚ Černošice vyžádal výpis z jeho systému spisové služby. Žalobce má za to, že úřední záznam byl vytvořen až po podání odvolání. Pokud byl úřední záznam sepsán až po doručení rozhodnutí zástupci, jde o postup nezákonný, neboť objektivní nemožnost doručování na účastníkem řízení určenou e-mailovou adresu nezavazuje správní orgán povinnosti vést správní spis způsobem, z něhož budou jasně seznatelné důvody, pro něž nebylo možno písemnost doručit. Zpětnému doložení důvodů nelze přikládat význam ani věrohodnost, neboť zjevně došlo pouze ke zpětné nápravě pochybení MěÚ Černošice. V každém řízení je nutné alespoň jednou provést pokus o doručení na e-mailovou adresu, neboť údajné překážky bránící v doručení na tuto adresu mohly odpadnout. MěÚ Černošice ostatně dne 7. 4. 2015 doručoval na adresu X sdělení, že neshledal důvodu pro autoremeduru a odvolání postupuje žalovanému. Doručování bylo v tomto případě úspěšné. MěÚ Černošice měl zjišťovat, z jakého důvodu se nedaří doručovat na uvedenou e-mailovou adresu, a závadu se měl pokusit odstranit. Rovněž se měl pokusit kontaktovat zmocněnce všemi možnými způsoby (na adresu trvalého pobytu a na e-mail, ze kterého podal odpor, prostřednictvím zmocnitele a na bývalé doručovací adresy). Je možné, že doručované písemnosti se k zmocněnci nedostanou, a proto určil jako doručovací adresu e-mail X. MěÚ Černošice měl zástupci doručovat veřejnou vyhláškou, nebo mu také mohl ustanovit opatrovníka pro doručování, pokud mu bylo opakovaně doručováno fikcí na adresu, na jejíž doručování v tomto správním řízení ani nepožádal. Žalobce rozporuje také to, že na uvedenou e-mailovou adresu nebylo možné doručovat, což doloží při jednání soudu komunikací s jinými správními orgány z předmětného období, mj. také s žalovaným. Rozhodnutí žalovaného je mj. v rozporu se skutečnostmi známými mu z jeho úřední činnosti.
  3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce, že MěÚ Černošice nesprávně doručoval na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce, uvedl, že MěÚ Černošice přistoupil k doručení podle § 19 odst. 8 správního řádu, protože nedošlo k potvrzení doručení na e-mailovou adresu. Zmocněnec žalobce opakovaně udává adresu „X“ i adresu „X“. Všechny písemnosti MěÚ Černošice byly doručovány na adresu

zmocněnce žalobce uvedenou v registru obyvatel a byly tam vhozeny do schránky. Rozhodnutí MěÚ Černošice bylo doručeno na adresu zástupce žalobce, kde bylo doručeno vhozením do schránky dne 16. 9. 2014. Odvolání bylo podáno až dne 30. 3. 2015, tedy po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. X, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2016, č. j. X, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 7. 2016, č. j. X. Závěrem žalovaný uplatnil paušální náhradu nákladů řízení za písemné úkony.

4. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
5. Příkazem MěÚ Černošice ze dne 25. 11. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Proti příkazu podal zástupce žalobce v elektronické podobě odpor odeslaný z adresy X neopatřený uznávaným elektronickým podpisem. V odporu zástupce žalobce požádal MěÚ Poděbrady i žalovaného o doručování písemností na e-mailovou adresu X, a rovněž uvedl, že tato adresa je uzpůsobena pro příjem podání v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a je vyhrazena pro příjem podání od orgánů státní správy. Odpor byl ve lhůtě předepsané správním řádem písemně potvrzen.
6. Předvolání k ústnímu jednání (označené „opětovné předvolání“) zaslal MěÚ Černošice zástupci žalobce na adresu uvedenou v registru obyvatel jako adresa pro doručování. Zásilka byla na této adrese po uplynutí úložní doby vhozena do schránky. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zástupce nedostavil. MěÚ Černošice zaslal výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí na adresu zástupce žalobce uvedenou v registru obyvatel jako adresa pro doručování. Zásilka byla na této adrese po uplynutí úložní doby vhozena do schránky.
7. Rozhodnutím MěÚ Černošice ze dne 26. 8. 2014 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Toto rozhodnutí bylo odesláno na adresu zástupce žalobce uvedenou v registru obyvatel jako adresa pro doručování. Zásilka byla po marném uplynutí úložní doby vhozena do schránky adresáta.
8. Dne 30. 3. 2015 bylo doručeno MěÚ Černošice odvolání v elektronické podobě odeslané z adresy X podepsané uznávaným elektronickým podpisem. V odvolání je uvedeno, že žalobci bylo doručeno rozhodnutí s vyznačenou právní mocí. Rozhodnutí nebylo doručeno zástupci žalobce, proto ani nemohlo nabýt právní moci. Proto se zástupce žalobce odvolal do neoznámeného rozhodnutí a navrhl, aby MěÚ Černošice správní řízení zastavil, neboť mu nebylo oznámeno ani předvolání k ústnímu jednání. O předání správního spisu žalovanému informoval MěÚ Černošice zástupce žalobce, a to doručením sdělení do datové schránky.
9. Ve spise je založen úřední záznam ze dne 3. 6. 2015, dle kterého je MěÚ Černošice z úřední činnosti známo, že nelze doručit na e-mailovou adresu X poskytnutou zmocněncem, neboť se na tuto adresu nedařilo doručit ve správních řízeních jím vedených pod spisovou značkou X, kde obviněným byl M. Š., resp. X, kde obviněným byl P. S..
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2016 odvolání proti rozhodnutí MěÚ Černošice ze dne 26. 8. 2014 dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro opožděnost. MěÚ Černošice správně doručoval na adresu zástupce žalobce uvedenou v registru obyvatel jako doručovací, neboť mu bylo z úřední činnosti známo, že na e-mailovou adresu

- uvedenou zmocněncem se nedařilo doručovat v jiných správních řízeních. Lhůta pro podání odvolání marně uplynula dne 30. 9. 2015. Odvolání podané dne 31. 3. 2015 je proto opožděné. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno zástupci žalobce dne 22. 11. 2016 do jeho datové schránky.
11. Žaloba byla doručena soudu dne 23. 1. 2017. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 3 s. ř. s.].
  12. Při jednání setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zmocněnec žalobce navrhl shodně s žalobou provedení listinných důkazů, jimiž prokáže, že žalovaný komunikoval s žalobcem, resp. jeho zástupcem na adresu X. Soud návrhu vyhověl a konstatoval listinu ze dne 26. 5. 2016, z níž plyne, že právnička žalovaného, zaslala zástupci žalobce na výše uvedenou e-mailovou adresu sdělení ve věci odvolání D. S., na které zástupce žalobce z téže adresy odpověděl. Dle listiny ze dne 12. 8. 2016 odpověděl zástupce žalobce z výše uvedené e-mailové adresy na sdělení pracovnice žalovaného ve věci D. M.. Podle listiny ze dne 23. 6. 2016 reagoval zástupce žalobce rovněž z uvedené e-mailové adresy na sdělení žalovaného ve věci p. R.. Komunikace zástupce žalobce s právničkou žalovaného z uvedené adresy plyne i z listiny ze dne 22. 9. 2017 ve věci L. J.. Dále bylo konstatováno pět listin (printscreenů) o komunikaci zástupce žalobce v roce 2014 z výše uvedené e-mailové adresy s dalšími subjekty. Pověřený pracovník žalovaného v reakci na konstatované listiny zpochybnil na základě judikatury správních soudů počítačové otisky obrazovek (printscreeny) a dále uvedl, že přestupkové řízení v projednávané věci bylo vedeno v roce 2013, avšak listiny předložené zástupcem žalobce jsou z roku 2016. Mohlo tedy dojít ke změně možností doručování technickými prostředky. Zástupce žalobce k tomu namítl, že pokud by došlo k technickým změnám, jistě by žalovaný na tento stav v rozhodnutí reagoval a tento popsal. Žalovaný však v rozhodnutí vycházel z premisy, že doručovat na e-mailovou adresu X nebylo možné, ačkoli, jak bylo konstatováno při jednání, na tuto adresu sám doručoval. Z právní opatrnosti konstatoval, že pokládá-li žalovaný printscreeny za falešné, je možné, aby si soud vyžádal sdělení adresátů ohledně jejich pravosti. Zástupce žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. X, ze kterého citoval, že Nejvyšší správní soud nejprve odmítá tvrzení žalovaného, že na adresu s dlouhou diakritikou nelze doručovat, a dále uvádí, že ze strany správního orgánu musí být proveden přinejmenším jeden pokus o doručení na elektronickou adresu s dlouhou diakritikou a zároveň je nutné, aby ve spise byl doložen důvod, proč se doručení nezdařilo. V této souvislosti dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. X a č. j. X. Shrnul, že pokud by skutečně byl učiněn jeden pokus o doručení a byl o tom doklad ve spise a na tuto adresu se nepodařilo doručit, pak by teprve bylo možné doručovat na adresu dle registru obyvatel. V dané věci nedošlo k řádnému doručení a rozhodnutí jsou proto nezákonná. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na správní spis a úkony v něm učiněné a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. X (pozdější než jaká zmiňoval zástupce žalobce), ze kterého vyplývá, že Nejvyšší správní soud považuje používání adresy s dlouhou diakritikou za taktiku vedoucí ke komplikování doručení. Uzavřel, že zástupci žalobce bylo doručeno, písemnost byla vhozena do schránky, mohl se seznámit s jejím obsahem a lhůta pro podání odvolání počala běžet.
  13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

- orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podstatou sporu je posouzení včasnosti odvolání proti rozhodnutí MěÚ Černošice, které bylo fikcí (10. den po uložení) doručeno zástupci žalobce na adrese určené v registru obyvatel pro doručování, přičemž MěÚ Černošice se nepokusil ani jednou v průběhu správního řízení doručit jakoukoli písemnost na zástupcem žalobce určenou e-mailovou adresu obsahující dlouhou diakritiku.
  15. Je obecně známo [viz konstantní judikaturu správních soudů např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2015, č. j. X, a ze dne 27. 1. 2016, č. j. X, která ostatně vesměs vznikla na základě žalob podaných osobami zastoupenými Mgr. Jaroslavem Topolem (jako v nyní projednávané věci, když ke změně v zastoupení došlo až při jednání před soudem doložením plné moci pro P. K.) proti rozhodnutím správních orgánů vydaných ve správních řízeních, v nichž zástupcem účastníka správního řízení byl P. K., M. J., K. S. apod.], že na adresu s dlouhou diakritikou se nedařilo správním orgánům v minulosti doručovat. Postup, kdy se v takovém případě správní orgány ani nepokoušely doručit písemnost na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou a doručovaly rovnou na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, popř. na adresu jím určenou v registru obyvatel pro doručování, aproboval i Nejvyšší správní soud např. rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. X, publikovaný ve Sbírce NSS pod č. 3406/2016: *„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“*
  16. MěÚ Černošice ve dvou jiných správních řízeních nemohl doručit na adresu s dlouhou diakritikou, což uvedl v úředním záznamu. Uvedený problém se vyskytl ve více správních řízeních v celé České republice, o čemž zástupce žalobce věděl. V předmětném období, tedy v roce 2013 – 2014, kdy bylo vedeno prvostupňové přestupkové řízení, tak nebylo možné doručovat na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou.
  17. Soud podotýká, že jestliže si osoba, která navíc opakovaně vystupuje ve správních i soudních řízeních jako obecný zmocněnec, zvolí v centrální evidenci obyvatelstva adresu pro doručování, nemůže následně namítat neúčinnost doručení na tuto adresu - srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. X. Zmocněnci žalobce musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. X, ze dne 21. 10. 2015, č. j. X, či již zmíněný rozsudek č. j. X). Přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Jak ohledně zvolené elektronické adresy poznamenal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. X, *„[v]olba adresy, kombinující slova „o.“ (krátce) a „z.“ (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.“* Podobně jako u jiných případů použití elektronické adresy s diakritikou se i v nyní posuzovaném případě jedná o *„předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové*

situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Zástupce žalobce tudíž nemohl být v dobré víře, a proto takovému jednání nelze poskytnout soudní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. jX, či ze dne 1. 6. 2016, č. j. X).

18. Žalobce má rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrné, zda zástupce v jiných řízeních opakovaně nepotvrzoval přijetí podání, nebo zda se zprávy vracely jako nedoručitelné, nebo zda je vůbec nebylo možné odeslat, a není ani uvedeno, o jaká řízení jde.
19. V kontextu výše uvedené judikatury (správním orgánům se nedařilo na adresu s dlouhou diakritikou doručovat, což zástupce žalobce věděl, a proto ani nemohl být v dobré víře) nemá soud rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť je v něm uvedeno, z jakého důvodu MěÚ Černošice na e-mail obsahující dlouhou diakritiku nedoručoval. Nadto dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 1994, č. j. X, publikovaného pod č. X Soudní judikatury ve věcech správních 1997 - 1999, Linde, Praha „ *lze přezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu hodnotit (seznatelnost jeho důvodů) z obsahu celého správního spisu, tj. jak z rozhodnutí samotného, tak i z podkladů pro jeho vydání.*“ V úředním záznamu MěÚ Černošice jsou uvedena konkrétní správní řízení jím vedená, v nichž tento správní orgán nebyl schopen doručit na e-mail obsahující dlouhou diakritiku. Soud nepovažuje za vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí žalovaného skutečnost, že žalobce nebyl s úředním záznamem MěÚ Černošice seznámen před vydáním rozhodnutí žalovaného, neboť zástupce žalobce věděl o problémech při doručování na e-mailovou adresu v celé České republice, a proto ani nemohl být v dobré víře při uvádění této adresy. Listiny (e-mailové zprávy), jimiž soud provedl důkaz, se vztahují k pozdějšímu období, než ve kterém bylo s žalobcem vedeno prvostupňové přestupkové řízení, k němuž žalobce upíná své žalobní výhrady ohledně doručování. K printscreenům konstatovaným při jednání soud uvádí, že nejsou pro posouzení dané věci významné, neboť neprokazují komunikaci zástupce žalobce s MěÚ Černošice, ani s žalovaným. Nadto dle konstantní judikatury správních soudů printscreeny neprokazují doručení písemnosti, ale pouze její odeslání. Činit dotaz u adresátů písemností, jak navrhl zástupce žalobce při jednání, považuje soud v dané věci za nadbytečné.
20. K námitce data vyhotovení úředního záznamu MěÚ Černošice soud uvádí, že úřední záznam je vyhotoven dne 7. 4. 2015, tedy v den, kdy MěÚ Černošice neshledal důvody k autoremeduře a předal spis žalovanému. Je zcela irelevantní pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost, kdy byl záznam vyhotoven, tj. zda před podáním odvolání, nebo až po něm. Důvody, proč MěÚ Černošice nedoručoval na e-mailovou adresu s dlouhou diakritikou, byly žalovanému známy i na základě úředního záznamu. Nadto zástupci žalobce musely být problémy s doručováním na adresu s dlouhou diakritikou známy, a přesto o doručování na ni žádal. Jeho postup zjevně nebyl v dobré víře, byl motivován pouze snahou komplikovat a protahovat správní řízení, a proto mu ani nelze poskytnout soudní ochranu.
21. Žalobce se mylí, tvrdí-li, že sdělení o předání spisu žalovanému zaslal MěÚ Černošice na adresu X. Ve spise je založen doklad o doručení tohoto sdělení zástupci žalobce

- pouze do jeho datové schránky. Na základě předloženého spisu tak vůbec nelze tvrdit, že uvedené sdělení bylo doručováno prostřednictvím mailu.
22. Požadavek na zaslání písemností zástupci žalobce na jiné e-maily a na doručování veřejnou vyhláškou je rozporný s pořadím způsobů doručení uvedeným v § 20 odst. 1 správního řádu (*Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnost, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastížena.*), proto ho soud má za zcela obstrukční povahy. Nadto MěÚ Černošice doručoval na adresu určenou pro doručování v registru obyvatel, srov. výše odůvodnění tohoto rozsudku. Kontaktování přímo žalobce a zjišťování důvodů pro nemožnost doručení na e-mailovou adresu zjevně neodpovídá racionálnímu přístupu k institutu zastoupení na základě plné moci a k institutu doručování, který je opodstatněn mimo jiné i zásadou efektivity a hospodárnosti veřejné správy, a je čistě formalistický, až obstrukční.
  23. Soud proto konstatuje, že rozhodnutí MěÚ Černošice bylo doručeno zástupci žalobce fikcí (10. den po uložení), tedy dne 13. 9. 2014. Odvolání podané dne 31. 3. 2015 je tak opožděné a rozhodnutí žalovaného nemá soud za nezákonné.
  24. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
  25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.
  26. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení, tj. paušální náhrady za písemné úkony dle § 13 odst. 3 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), soud uvádí, že ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodli-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X [z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. X). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. X, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze

konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. X).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. X, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. X, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2017

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně